

Оздравѣлъ.

Не е ли още съмнало по двора,
да влѣза при сакаритѣ си веселъ,
и ти следъ менъ вратитѣ да притворишь —
подела най-любимата ми пѣсень. . . .

Година вече азъ не съмъ излизалъ
и синуритѣ по нивята си забравихъ,
не си ми прала напрѣстена риза,
нито пъкъ съмъ донасялъ росенъ здравецъ.

Така ни било писано — да легна;
три болести една следъ друга минахъ.
Идваха тукъ врѣстницитѣ ми бледни,
донасяха ми баници и вино.

Гѣдулката ми опустѣ въввѣ кѣта,
и праздниците минаха безъ радостъ.
На чунди хора плащахъ да ми шѣтатъ
по жетва и по дойното ми стадо.

Но сега дѣдо Господъ ми завърна
и здравето и скѣпитѣ волове,
съ които съмъ отгледалъ много зърно
и утре ново зърно ще заровимъ.